

Smrť vo vlaku – antiklišé

Cestujúca v prvej triede zrýchleného vlaku nápadne dychčala a občas žmurkla. Za oknom sa prehánali antilopy, kozy a zebry a všetko vyzeralo ako v teórii relativity – svet sa scvrkol do jedného bodu a tiež by sa zdalo, že čas zastal, nebyť hlavného sprievodcu, ktorý si práve kýchol na prahu dverí, stojac v záhlaví cestujúcej, ktorá sebou krátko mykla a viac nič. Pristúpil k nej.

„Pani, prosím váš lístok“. – povedal, ťahajúc nos do výšin. Cestujúca mu ho meravo podala, pričom cukla kútikom úst a pomedzi zuby vydala ťahavé „cmm...“. Z ničoho nič reflektor osvietil jeho drzo sa tváriaci nos vypätý dohora a po krátkom, znechutenom „Pch“ sa jej naoko starostlivo opýtal: „Madam, smiem vám byť nápomocný? Tak sa zdá, že zomierate.“

„Nastalo trápne ticho a zdalo sa, že cestujúca je plná rozpakov, až dokým sa nedvihla tak, ako jej dovoľoval priestor sedačky - do polosedu-polostoja, a nevypúlila svoje obrovské oči na sprievodcu. No v tom sa niečo udialo, na chvíľu sa zasekla a červeň z tváre sa aj s jej telom pomaly vrátili sedom na sedadlo. Zatvorila oči, a odvetila jediné: „Relaxujem.“ A ďalej nič.“

Sprievodcovi sa uvoľnili svaly na lýtkach, s nosom zapichnutým do stropu zakrepčil a tiež celý sčervenel, pretože čakal inú odpoveď. A keď sa jeho nos „zašprajcoval“ v bohatom lustri, s víťazoslávnym úsmevom na tvári veselo zapišťal: „Tak možno nabudúce“. - A tanečným krokom „krok-sun-krok“ sa veselo vzdaloval k ďalším cestujúcim.

V tom sa cestujúca zdvihla do výšky siahajúc hlavou po plafón a v smrteľnom kríči skríkla: „V blízkej dobe!“ - a naspäť si sadajúc sfúkla ako balón s unaveným, polomŕtvym, iba takým pre seba: „Určiteeee“.

Sprievodca sa pomaly a vážne zvrtol, dlhými ťahavými krokmi doslova priplával k cestujúcej. Ale! Tak naozaaj?“ roztomilo pretiahol predposledné „á“ a uľavilo sa mu, že sa nemýlil.

Cestujúci sledovali túto psychologickú drámu, no sprievodca si ich ani najmenej nevšímal. Naklonil sa ponad hlavu cestujúcej: „Môžem... môžem... ehm, môžem si k Vám prisadnúť, milostivá?“, opýtal sa a prisadol si. Vrelo sa na ňu díval a držal ju za ruku, pretože aj on mal v blízkej dobe zomrieť.

Dívali sa jeden druhému do očí a v tých jej sa zjavili slzy, a v tých jeho sa zjavili slzy a nastal deň prvý. Sprievodca sa chcel opýtať, no ona ho predbehla a povedala: „Pamätám si ho. Môjho otca.“

Mal fúzy. Ale dnes sú v móde brady. On mal úžasné fúzy. Kde sú tie časy? Kde teraz je? Kam zmizol?", pre sprievodcu bolo ozaj hrozné predstaviť si, ako ľudia miznú, niekam odchádzajú. Vonkoncom si to nedokázal predstaviť a pri tom nezdare sa zasekol.

Ticho sa uhniesdilo v metrovej vzdialenosti od našich dvoch postáv. A keď ticho začala striedať trápnosť, zmätený sprievodca začal pekne od začiatku. Od fúzov. Pretože tie boli na začiatku. Na začiatku histórie boli fúzy a ľudia nemali bradu. On však nemal fúzy. Mal bradu. A možno preto mu Agnesa povedala, čo povedala a rozplakala sa. Keď jej stiekla posledná slza po tvári, zistila, že sprievodca vedľa nej už nie je, že ruka, ktorú držala sa kamsi vyparila, že vedľa nej niet ani stopy po nejakom človeku a že cestujúci oproti sa na ňu nejak divne pozerá. Ten sklopil zrak a upriamil ho na svoje topánky.

Agnesa si rýchlo utrela slzy. A ako sa na jej sociálne zaradenie patrí, neprejavila viac vzrušenia. Kupé na spanie už bolo pripravené, kam sa aj vypravila. A bolo rada, že sa rozhodla pre číslo jedenásť, ktoré bolo jej šťastné.

„Kto by bol povedal, že raz budem v takejto situácii?“, pomyslela si, „Svet často vyzerá normálne, až kým si nevšimneme, že je tu niečo nepoznané.“

Pri predstave nepoznaného sa akosi zasekla a začala sa cítiť bezvýznamne. Túžila sa stať zrnkom prachu. Baktériou. Atómom. Základom všetkých vecí, aby všetko pochopila.

„Chcela by som sa stať základom všetkých vecí.“ Vyriekla v polo-snení a zadávala sa do neprítomných dialok.

Z prázdna naokolo, možno z jej tieňa sa ozvalo: „Ale milostivá, vďaka Vám je už teraz všetko jasné. Veď vy ste našla riešenie na základnú otázku ľudského bytia: „ako pochopiť svet“.

A vedľa dverí do kupé sa zjavil bodrý pán sprievodca.

Okolo prešla žena a obom sa zazdalo, že jej meno sa začína na „S“.

„Neviem prečo, ale zdá sa mi, akoby jej meno začínalo na S.“, vyriekli on aj ona spoločne.

Zasmiali sa a stuhli v romantických pózach. On, ležérne opretý o dvere kupé, jednou rukou objímajúc svoju milú a ona mu vydaná celá napospas. „Som Vám vydaná úplne napospas“, povedala cestujúca s veľkým pátosom. A sprievodca, akoby nič, poznamenal: „Veď si iba moja a ja budem tvoja... Večnosť.“ A skončil deň prvý.